

Arrest

nr. 279 443 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RAMBOUX
Rue Emile Claus 4
1000 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 09 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 04 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat L. RAMBOUX en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn en België, in bezit van een Schengenvisum, te zijn binnengekomen op 20 december 2014, dient op 25 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 23 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 2 juni 2022.

1.3. Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 10 juni 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Filipijnse nationaliteit en bent u afkomstig van Hinoba-An, Negros Occidental in de Filipijnen. U bent zevendedagsadventist van religie. Uw ouders zijn niet getrouwd en uw vader woont in California, Verenigde Staten. Uw moeder woont nog steeds in Negros Occidental. U woonde samen met uw moeder tot u in 2007 ging studeren in in Bacolod stad in Negros Occidental provincie, u verbleef daar tot 2012. U behaalde een 'Bachelor of science in hospitality management'. Nadien trok u naar Manila, waar u voor de 'Miss World Philippines 2012' verkiezing verbleef voor bijna twee maanden, van juni tot augustus 2012. U verbleef daar in Quezon stad, bij een vriend die make-up artiest is. U had een studentenjob van 2007 tot 2014 als ambassadeur bij Philip Morris. Tussen 2012 en 2014 besloot u terug in Bacolod city in Negros Occidental provincie te gaan wonen, op vijf uur rijden van uw dorp, bij uw maternale tante omdat u daar meer jobkansen zou hebben.

Toen u in Manila verbleef, in juni 2012, kreeg u een bericht van de derde neef van uw moeder: J.E. Encoy. Hij vertelde dat u zijn zoon, een onbekende acteur: R.E., kon ontmoeten. Omdat u in een onbekende stad was besloot u uw familielid, R., te ontmoeten. U spendeerde de namiddag met R. en zijn assistent waarbij jullie ook alcohol consumeerden en gesprekken hadden over jullie carrières onder andere. U besloot in de avond met hem mee te gaan naar zijn appartement. Daar eiste hij van u om met hem naar bed te gaan. U weigerde dit voorstel waarna hij een wapen tegen uw hoofd zette en u verkrachtte. U wachtte tot R. en zijn assistent sliepen en vertrok uit het appartement. Toen de vader van R. vroeg hoe de ontmoeting was gegaan vertelde u wat er was gebeurd, nadien verbrak u al het contact met R. en zijn vader. In 2014 vertelde een vriendin u over een cultuuruitwisselingsprogramma naar België als au pair. U zag de kans om de Filipijnen te verlaten en gaf u hiervoor op.

U vreest bij terugkeer naar de Filipijnen R. te zien, daarnaast vreest u hetzelfde mee te maken als in 2012. U vreest ook dat uw familie dit incident te weten zal komen en dat R. u zou willen chanteren of doden.

U verliet op 19 december 2014 de Filipijnen op legale wijze en vloog via Qatar naar België. U kwam aan in België op 20 december 2014. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 25 januari 2022.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw origineel oud en nieuw paspoort; een kopie van uw bachelor diploma van 2012; uw geboortecertificaat; een blanco strafblad (België) en uw originele tijdelijke verblijfskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat u zeer laattijdig om internationale bescherming hebt verzocht. U geeft immers aan sinds 21 december 2014 in België te zijn. U diende echter pas een verzoek in om internationale bescherming op 25 januari 2022 (Zie inschrijving van de asielaanvrager). U werkte als au pair bij twee Belgische families tussen 2014 en 2015 (NPO, p.8-9). Van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land ontvlucht wegens een vrees voor vervolging kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Gevraagd naar deze laattijdigheid geeft u aan dat u ervan uitging dat asiel enkel voor vluchtelingen uit oorlogslanden is bedoeld, u kreeg informatie van een vriend dat u hier ook beroep op zou kunnen doen (NPO, p.13). Echter kan verwacht worden dat u de nodige informatie op zou zoeken van zodra u de kans hiertoe had, u bent immers hooggeschoold (NPO, p.4). De vaststelling dat u dermate lang hebt gewacht om internationale bescherming aan te vragen en zich zelf niet de moeite heeft getroost daar terdege naar te informeren doet al in eerste orde afbreuk aan de door u voorgehouden vrees.

Ten tweede wordt de ernst van uw vrees verder ondermijnd door het feit dat u na het incident nog jaren in de Filipijnen bent gebleven. Het incident dat de oorzaak zou zijn van uw vrees zou zich hebben voorgedaan in de zomer van 2012 in Manila. U woonde nadien nog tot 2014 in Negros Occidental bij uw tante, waar zich geen problemen of incidenten hebben voorgedaan (NPO, p.14). Zonder te minimaliseren wat u is overkomen in de Filipijnen, kan er dan ook opgemerkt worden dat er aanwijzingen zijn dat u zich elders in de Filipijnen kan vestigen. Gevraagd of u nog bij uw tante kan blijven stelt u dat op uw leeftijd u een vredevol privéleven wenst (NPO, p.14). Gevraagd of u in die regio zou kunnen wonen weet u niet of uw problemen vermeden kunnen worden. U stelt dat het incident altijd opnieuw kan gebeuren (NPO, p.15). U kan evenwel deze vrees niet verder concretiseren. Er kan verder worden aangenomen dat u, die hoger opgeleid is, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te komen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg geen reden waarom u zich niet elders in de Filipijnen zou kunnen vestigen.

Ten derde zijn er geen aanwijzingen dat u een toekomstige vrees dient te koesteren naar R. toe. Er dient aangestipt te worden dat R. u na die eenmalige noodlottige ontmoeting op geen enkele manier benaderd heeft (NPO, p.9-10). U heeft hem na de zomer van 2012 nooit meer gezien of gehoord, bovendien had u hem voor die bewuste dag zelfs nooit gezien. U vreest evenwel dat u hem opnieuw zal ontmoeten op een familiereünie. Er is echter geen enkele indicatie waarom hij plots in uw leven zou opduiken, hij was tevoren naar eigen zeggen ook nooit naar een dergelijke familiebijeenkomst gekomen (NPO, p.10). U denkt dat hij zijn familie zal opzoeken omdat hij nu zelf een familie heeft (NPO, p.10), dit is echter volledig gebaseerd op vermoedens. Daarnaast vreest u dat uw verhaal zou verspreiden bij uw familie en R. wraak zou willen moest dit gebeuren. Daarbij vreest u gehanteerd te worden of zelfs gedood (NPO, p.10). Dit zijn echter opnieuw niet meer dan blote beweringen. Hoewel kan aangenomen worden dat u omwille van een dergelijke gebeurtenis angst zou hebben gekregen, is er geen enkele concrete aanwijzing dat R. op dit moment een gevaar vormt voor u. Bovendien zou de vader van R. op de hoogte zijn van het misbruik van zijn zoon en is hier geen enkel gevolg aan gegeven (NPO, p.11).

Ten vierde hebt u in de Filipijnen nooit enige stap ondernomen om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. U heeft nooit klacht ingediend bij de politie, noch heeft u de bevoegde overheidsinstantie of een andere organisatie geraadpleegd die u zou kunnen bijstaan na de zware gebeurtenis die u heeft ondergaan (NPO, p.10). U verklaart dat u geen klacht kon neerleggen bij de politie omdat iedereen in uw klein dorp uw verhaal dan zou kennen. U kon geen professionele hulp inschakelen omdat u daar geen geld voor zou hebben (NPO, p.10). Ondanks het feit dat enig begrip kan opgebracht worden voor uw schroom om met dergelijke feiten naar de politie te stappen, kan gezien de ernst ervan wel degelijk verwacht worden dat u een poging daartoe zou ondernemen. Bovendien kan er wel verwacht worden dat u zich op zijn minst zou informeren naar de bestaande hulp in de Filipijnen of in Negros Occidental, des te meer omdat u hooggeschoold bent. U geeft aan het 'Department of Social Welfare' te kennen, maar die zouden zich volgens u meer richten op kinderen (NPO, p.11). U hebt geen idee over organisaties die vrouwen ondersteunen, u zou hier ook niet naar gezocht hebben (NPO, p.11). Uit informatie blijkt echter dat er in de Filipijnen wel degelijk hulporganisaties bestaan voor vrouwen (zie blauwe map). Naast overheids- en juridische diensten, zoals 'Department of Social Welfare and Development' en de politie die u zelf al aanhaalde, bestaan er ook enkele niet-overheidsdiensten in de

Filipijnen die hulp bieden aan slachtoffers van misbruik. In bijgevoegde documenten kunnen enkele voorbeelden teruggevonden worden: Women's crisis centre; Bathaluman Crisis centre Foundation; SAVE Our Women... Er bevindt zich in Negros Occidental daarnaast ook een crisiscentrum voor vrouwen en kinderen. Er kan gesteld worden dat er meerdere organisaties aanwezig zijn in de Filipijnen ter ondersteuning van slachtoffers. Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de bescherming van uw autoriteiten of de hulp van daartoe opgerichte (niet-)gouvernementele organisaties in te roepen en zich hierover zo goed als niet heeft geïnformeerd in de twee jaar dat u nog hebt verbleven in de Filipijnen, relativeert uw nood aan internationale bescherming opnieuw danig.

Gezien u uw beweerde problemen nooit bij de Filipijnse autoriteiten hebt aangekaart, laat staan hiervoor een officiële klacht hebt ingediend, is uw argumentatie dat u niet op bescherming van de Filipijnse overheid kunt rekenen niets meer dan een blote bewering die niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaring berust, laat staan op meerdere daadwerkelijke en concrete ernstige pogingen om voor uw verklaarde problemen hulp en/of bescherming van de Filipijnse autoriteiten te (trachten te) bekomen. U maakt dan ook geenszins op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat u alle redelijkerwijze en realistische van u te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in uw land van herkomst de Filipijnen hebt benut, laat staan uitgeput, en dat uw nationale autoriteiten u geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden.

Er dient tevens te worden vastgesteld dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u in de Filipijnen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Uit dit alles blijkt dat u uw land van oorsprong niet heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*De **documenten** die u neerlegt ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw paspoorten, geboorteakte en tijdelijke verblijfskaart staven enkel uw identiteit, nationaliteit en reisweg, dewelke niet worden betwist in deze beslissing. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde diploma dat louter uw scholing aantoont.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 24 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 4 en 20 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betoogt in een eerste onderdeel dat zij wel degelijk procedurele noden heeft nu zij een alleenstaande vrouw is, zij het slachtoffer is geweest van seksueel misbruik en intra-familiaal geweld en zij psychologische stoornissen heeft. Haar kwetsbaar profiel gaat gepaard met intense chronische

vermoeidheid, extra stress en concentratieproblemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd haar onvoldoende tijd en aandacht gegeven om in detail de redenen van haar vertrek uit de Filipijnen te kunnen meedelen. Dat de versnelde procedure werd toegepast, heeft tot gevolg dat de notities van het persoonlijk onderhoud slechts betekend werden samen met de bestreden beslissing waardoor zij de kans niet had om hierbij eventuele opmerkingen te maken alvorens een beslissing werd genomen. Zij herhaalt dat de commissaris-generaal onvoldoende aandacht heeft besteed aan haar kwetsbaar profiel.

In een tweede onderdeel zet verzoekster uiteen dat zij zich gedurende haar verblijf in België niet bewust was van het feit dat haar persoonlijke situatie de indiening van een verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigt nu zij dacht dat een beschermingsverzoek enkel kon worden ingediend door personen die politiek actief zijn in hun herkomstland. Dat verzoekster zich niet realiseerde dat ook gender gerelateerd geweld als basis dient, ontslaat de commissaris-generaal er niet van een grondige en zorgvuldige analyse te doen van haar verzoek. Zij legt uit dat zij in de Filipijnen constant leefde onder druk en stress en in angst dat R. haar zou vinden, waardoor zij haar leven aldaar niet kon opbouwen. Het fysieke en psychologische geweld dat zij heeft ondergaan, maakt een vernederende behandeling uit en is des te schrijnender omdat het gepleegd werd binnen de familiale context. Indien zij moet terugkeren naar de Filipijnen, zal zij opnieuw geconfronteerd worden met haar traumatische ervaringen, wat haar opnieuw in een staat van wanhoop zal brengen. Zij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het subjectief element van de vrees. Omwille van schaamte en uit angst dat R. haar zou vermoorden, heeft zij geen klacht ingediend in de Filipijnen. Verder wijst zij erop dat de Filipijnse politie heel corrupt is. Alle factoren tezamen hebben geleidelijk een kwetsbaarheid doen ontstaan die gelijkgesteld kan worden aan een vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling. Door alle elementen afzonderlijk te beoordelen heeft de commissaris-generaal volgens haar een beoordelingsfout gemaakt. Zij voegt nog toe dat zij alles in het werk heeft gesteld om samen te werken met de commissaris-generaal en ter beschikking blijft indien er bepaalde punten van twijfel blijven bestaan. Zij beroept zich verder op het voordeel van de twijfel en concludeert dat zij in haar herkomstland blootgesteld wordt aan een duidelijk risico op vervolging omdat zij behoort tot een bepaalde sociale groep.

In een derde onderdeel licht zij toe dat zij omwille van haar problemen met R. en haar psychologische toestand in haar herkomstland een groot risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd te hebben naar de nood aan subsidiaire bescherming.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Het vlucht- en asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar de Filipijnen vreest verzoekster geconfronteerd te worden met de man R. die haar verkrachtte in 2012. Zij vreest dat zij hetzelfde zal meemaken, dat haar familie dit te weten zal komen en dat R. haar zal willen chanteren of vermoorden.

Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende vaststellingen; i) de zeer laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming nu zij sinds 21 december 2014 in België is en pas op 25 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; ii) verzoekster na het incident nog jaren in de Filipijnen verbleven heeft; iii) verzoekster R., na die eenmalige ontmoeting in 2012, nadien nooit meer heeft gezien of gehoord; iv) verzoekster in de Filipijnen nooit enige stap ondernomen heeft om de bescherming van haar autoriteiten te vragen.

Vervolgens wordt toegelicht dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster in de Filipijnen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Aangaande de documenten die verzoekster neerlegt, motiveert de commissaris-generaal dat ze niet van die aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt de Raad op dat het Vluchtelingenverdrag voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. De motieven die door verzoekster worden aangehaald namelijk dat zij vreest om bij terugkeer naar de Filipijnen opnieuw geconfronteerd te worden met de persoon die haar in 2012 seksueel misbruikt heeft, zijn louter van interpersoonlijke aard en hebben geen verband met de criteria van Vluchtelingenverdrag.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten omwille van de uiteenzetting die volgt. Verzoekster, die pas na een verblijf van meer dan 7 jaar in België een verzoek om internationale bescherming indient, geeft allerminst blijk van een nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Verzoeksters zeer laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer verzoekster specifiek bevestigd heeft omtrent de redenen die dergelijke laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming zouden kunnen rechtvaardigen (CGVS verhoor, p. 13). Dat zij dacht dat een verzoek om internationale bescherming enkel kan worden ingediend door diegene die afkomstig zijn van een oorlogszone, is geenszins een dienstige verantwoording. Immers, indien verzoekster werkelijk een gegronde vervolging vreest en hiervoor haar land van herkomst verlaat, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, grondig informeert omtrent de stappen die zij omwille van die vrees in België kan zetten, wat zij *in casu* meer dan 7 jaar naliet te doen. Dat verzoekster hiertoe niet in staat zou zijn geweest blijkt op geen enkele manier te meer nu zij hogere studies heeft gevolgd (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, punt 11), besloten heeft haar herkomstland te verlaten om in België au pair werk te doen en erin slaagde om enkele malen van werk/familie te veranderen, wat erop wijst dat zij genoeg zelfredzaamheid en zelfstandigheid aan de dag kan leggen en niets er haar toe verhinderde zich op goede wijze te informeren. Door in het verzoekschrift dezelfde redenen aan te halen, werpt zij hier geen ander licht op. Zij is niet in staat om de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen, die overigens worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“Ten eerste stelt het CGVS vast dat u zeer laattijdig om internationale bescherming hebt verzocht. U geeft immers aan sinds 21 december 2014 in België te zijn. U diende echter pas een verzoek in om internationale bescherming op 25 januari 2022 (Zie inschrijving van de asielaanvrager). U werkte als au pair bij twee Belgische families tussen 2014 en 2015 (NPO, p.8-9). Van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land ontvlucht wegens een vrees voor vervolging kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Gevraagd naar deze laattijdigheid geeft u aan dat u ervan uitging dat asiel enkel voor vluchtelingen uit oorlogslanden is bedoeld, u kreeg informatie van een vriend dat u hier ook beroep op zou kunnen doen (NPO, p.13). Echter kan verwacht worden dat u de nodige informatie op zou zoeken van zodra u de kans hiertoe had, u bent immers hooggeschoold (NPO, p.4). De vaststelling dat u dermate lang hebt gewacht om internationale bescherming aan te vragen en zich zelf niet de moeite heeft getroost daar terdege naar te informeren doet al in eerste orde afbreuk aan de door u voorgehouden vrees.”*

Waar zij de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met haar kwetsbaarheid, kan de Raad haar evenmin gelijk geven. Allereerst merkt de Raad op dat in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” bij DVZ geen enkele elementen werden aangehaald door verzoekster die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 21.03.2022). Verzoekster werd ook verzocht of zij de voorkeur heeft om in het bijzijn van een vrouwelijke of

mannelijke medewerker en tolk te worden gehoord, waarop zij *“neen”* antwoordde (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 21.03.2022). Gevraagd naar haar gezondheid, antwoordde verzoekster *“ik ben gezond”* (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 28). Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voor een persoonlijk onderhoud werd uitgenodigd op 18 mei 2022, doch dat dit uiteindelijk doorging op 2 juni 2022 omdat verzoekster een medisch attest had overgemaakt, stellende dat zij wegens ziekte in de onmogelijkheid was zich op datum van 18 mei 2022 aan te bieden. Er werd derhalve op passende wijze gevolg gegeven aan haar ziektemelding. De Raad ontwaart uit het administratief dossier, noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud enige indicatie dat er in hoofde van verzoekster procedurele noden waren die zouden zijn miskend bij het doorlopen van haar procedure tot internationale bescherming. De Raad wijst er nog op dat verzoekster, gevraagd hoe het gesprek bij DVZ verliep, antwoordde wat volgt: *“het ging goed, ze waren heel lief, ik begreep hem heel goed, sprak goed Engels, het was een half Braziliaan en half Belg, hij vroeg me dingen, het duurde even dat gesprek want ik legde mijn redenen eruit en we spraken diep op dat onderwerp, alles ging goed.”* Op de vraag of zij zich goed voelde, antwoordde verzoekster *“ja danku, ik hoop u ook”*. Na afloop van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster alle vragen begrepen te hebben en gaf zij aan niets te willen toevoegen. Ook haar raadsman stelde geen opmerkingen te hebben (CGVS verhoor, p. 15). Dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op haar rechten of te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van haar asielpcedure en dat de commissaris-generaal naliel rekening te houden met specifieke bijzondere procedurele noden in haar hoofde blijkt allerminst. Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat zij het slachtoffer is geweest van seksueel geweld in 2012, wat in sé niet betwist wordt, laat zij na om in haar verzoekschrift uit te werken welke maatregelen dan wel genomen hadden moeten of kunnen worden teneinde haar rechten in het kader van de procedure te doen respecteren of om haar verplichtingen te kunnen voldoen. Waar zij er nog op wijst dat zij lijdt aan een intense chronische vermoeidheid, extra stress en zij concentratieproblemen heeft, laat zij na hiervan enig document of medisch attest voor te leggen, waardoor zij niet verder komt dan loutere beweringen die op voorgaande analyse geen ander licht kunnen werpen. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij een alleenstaande vrouw is, dient opgemerkt dat dit geenszins automatisch impliceert dat er in haar hoofde bepaalde procedurele noden zijn. Hierbij dient immers te worden benadrukt dat verzoekster een zelfstandige opgeleide vrouw is die in staat is om initiatieven te nemen, wat blijkt uit haar werkervaring zowel in haar herkomstland als in België. Dat zij louter omwille van haar vrouw-zijn bepaalde procedurele noden zou zijn ontzegd, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad ontwaart uit het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele problemen die ertoe geleid zouden hebben dat verzoekster niet in de mogelijkheid was om alle redenen van haar vertrek uit de Filipijnen mee te delen. Het dient hierbij te worden herhaald dat noch verzoekster zelf, noch haar raadsman na afloop van het onderhoud nog iets wensten toe te voegen (CGVS verhoor, p. 15). Verzoekster werd bovendien gevraagd, nadat zij vrij kon vertellen waarom zij haar herkomstland heeft verlaten, of er nog andere redenen zijn waarom zij de Filipijnen verlaten heeft (CGVS verhoor, p. 10). Dat zij aldus niet in staat was om alle redenen uiteen te zetten, blijkt geenszins uit voorgaande. Waar zij nog opmerkt dat zij niet in staat is geweest om eventuele opmerkingen over te maken op de notities van het persoonlijk onderhoud wijst de Raad er vooreerst op dat zij niet aantoon wat het belang is van haar kritiek nu zij ook middels haar verzoekschrift geen opmerkingen weet uiteen te zetten. Ten overvloede gaat verzoekster voorbij aan de bewoordingen van artikel 57/5^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/5^{quater} luidt als volgt: *“Wanneer de artikelen (...) 57/6/1, § 1 of (...) worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.”*

Het artikel 57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar voormeld artikel verwijst, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :*

(...)

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of (...).” De Vreemdelingenwet voorziet derhalve in de procedure waarbij de notities van het persoonlijk onderhoud samen worden betekend met de bestreden beslissing, zoals *in casu*.

Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat de ernst van haar voorgehouden vrees ten stelligste ondermijnd wordt door het gegeven dat verzoekster, nadat zij seksueel misbruikt werd door R. nog twee jaar in de Filipijnen is gebleven (CGVS verhoor, p. 9) en hem nadien nooit meer heeft gezien (CGVS verhoor, p. 10). Bovendien gaf verzoekster aan dat zij tot haar vertrek naar België in december

2014 tewerkgesteld was als “brand ambassador” voor Morris (CGVS verhoor, p. 5), wat erop wijst dat verzoekster in staat was om, hoe moeilijk dit voor haar ook mocht zijn door wat zij heeft meegemaakt, haar leven verder te zetten in haar herkomstland. Dat zij in haar verzoekschrift dan plots uiteenzet dat zij in de Filipijnen constant met stress en in angst leefde dat R. haar zou vinden waardoor zij haar leven niet kon opbouwen, vindt geenszins steun in de notities van het persoonlijk onderhoud en kan niet worden weerhouden. Verzoekster is niet in staat de volgende motieven die pertinent en draagkrachtig zijn, om te buigen waardoor zij ook door de Raad worden overgenomen: *“Ten tweede wordt de ernst van uw vrees verder ondermijnd door het feit dat u na het incident nog jaren in de Filipijnen bent gebleven. Het incident dat de oorzaak zou zijn van uw vrees zou zich hebben voorgedaan in de zomer van 2012 in Manila. U woonde nadien nog tot 2014 in Negros Occidental bij uw tante, waar zich geen problemen of incidenten hebben voorgedaan (NPO, p.14). Zonder te minimaliseren wat u is overkomen in de Filipijnen, kan er dan ook opgemerkt worden dat er aanwijzingen zijn dat u zich elders in de Filipijnen kan vestigen. Gevraagd of u nog bij uw tante kan blijven stelt u dat op uw leeftijd u een vredevol privéleven wenst (NPO, p.14). Gevraagd of u in die regio zou kunnen wonen weet u niet of uw problemen vermeden kunnen worden. U stelt dat het incident altijd opnieuw kan gebeuren (NPO, p.15). U kan evenwel deze vrees niet verder concretiseren. Er kan verder worden aangenomen dat u, die hoger opgeleid is, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te komen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg geen reden waarom u zich niet elders in de Filipijnen zou kunnen vestigen.”* Nu verzoekster in staat was haar leven verder te zetten na het incident in 2012 en zij ook verder geen gewag maakte van problemen die zij heeft gekend, treedt de Raad de commissaris-generaal vervolgens bij in de motieven dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster een toekomstige vrees dient te koesteren naar R. toe. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Ten derde zijn er geen aanwijzingen dat u een toekomstige vrees dient te koesteren naar R. toe. Er dient*

aangestipt te worden dat R. u na die eenmalige noodlottige ontmoeting op geen enkele manier benaderd heeft (NPO, p.9-10). U heeft hem na de zomer van 2012 nooit meer gezien of gehoord, bovendien had u hem voor die bewuste dag zelfs nooit gezien. U vreest evenwel dat u hem opnieuw zal ontmoeten op een familieëunie. Er is echter geen enkele indicatie waarom hij plots in uw leven zou opduiken, hij was tevoren naar eigen zeggen ook nooit naar een dergelijke familiebijeenkomst gekomen (NPO, p.10). U denkt dat hij zijn familie zal opzoeken omdat hij nu zelf een familie heeft (NPO, p.10), dit is echter volledig gebaseerd op vermoedens. Daarnaast vreest u dat uw verhaal zou verspreiden bij uw familie en R. wraak zou willen moest dit gebeuren. Daarbij vreest u gehanteerd te worden of zelfs gedood (NPO, p.10). Dit zijn echter opnieuw niet meer dan blote beweringen. Hoewel kan aangenomen worden dat u omwille van een dergelijke gebeurtenis angst zou hebben gekregen, is er geen enkele concrete aanwijzing dat R. op dit moment een gevaar vormt voor u. Bovendien zou de vader van R. op de hoogte zijn van het misbruik van zijn zoon en is hier geen enkel gevolg aan gegeven (NPO, p.11).”

Waar verzoekster uiteenzet dat zij niet op de bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen omdat uit algemene informatie zou blijken dat corruptie alomtegenwoordig is bij de politie en zij niet in de mogelijkheid is een klacht in te dienen naar aanleiding van datgene wat zij in 2012 heeft meegemaakt, kan de Raad haar geen gelijk geven. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A, pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Die bescherming hoeft echter niet absoluut te zijn en voorhanden te zijn tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (cfr RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis

in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Door er louter op te wijzen dat in 2013 corruptie werd vastgesteld binnen de politie, wordt evenwel niet aangetoond dat er in de Filipijnen sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal dan wel systematisch afwezig zou zijn. Bovendien voegt de commissaris-generaal talrijke informatie toe aan het dossier (AD CGVS, landeninformatie, *"Philippine Commission on Women"*, *"VAW Hotlines Negros Occidental"*, *"Crisis center for women and girls in the Philippines"*) waaruit blijkt dat er zich verschillende hulporganisaties bevinden in de Filipijnen die vrouwen, die het slachtoffer zijn van seksueel geweld, wel degelijk kunnen bijstaan en dat verkrachting door de Filipijnse wetgeving beschouwd wordt als een strafbaar misdrijf (AD CGVS, landeninformatie, *"rape in the philippines, penal code"*). Dat verzoekster geen enkele poging hiertoe heeft ondernomen uit vrees dat iedereen in haar dorp haar verhaal dan zou kennen en zij niet voldoende geld had, niettegenstaande zij wel degelijk tewerkgesteld was, is geenszins een dienstige verantwoording voor haar nalatig handelen. Verzoekster is niet in staat om middels haar zeer algemeen betoog een ander licht te werpen op de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die overgenomen worden door de Raad en luiden als volgt: *"Ten vierde hebt u in de Filipijnen nooit enige stap ondernomen om de bescherming van uw autoriteiten in te roepen. U heeft nooit klacht ingediend bij de politie, noch heeft u de bevoegde overheidsinstantie of een andere organisatie geraadpleegd die u zou kunnen bijstaan na de zware gebeurtenis die u heeft ondergaan (NPO, p.10). U verklaart dat u geen klacht kon neerleggen bij de politie omdat iedereen in uw klein dorp uw verhaal dan zou kennen. U kon geen professionele hulp inschakelen omdat u daar geen geld voor zou hebben (NPO, p.10). Ondanks het feit dat enig begrip kan opgebracht worden voor uw schroom om met dergelijke feiten naar de politie te stappen, kan gezien de ernst ervan wel degelijk verwacht worden dat u een poging daartoe zou ondernemen. Bovendien kan er wel verwacht worden dat u zich op zijn minst zou informeren naar de bestaande hulp in de Filipijnen of in Negros Occidental, des te meer omdat u hooggeschoold bent. U geeft aan het 'Department of Social Welfare' te kennen, maar die zouden zich volgens u meer richten op kinderen (NPO, p.11). U hebt geen idee over organisaties die vrouwen ondersteunen, u zou hier ook niet naar gezocht hebben (NPO, p.11). Uit informatie blijkt echter dat er in de Filipijnen wel degelijk hulporganisaties bestaan voor vrouwen (zie blauwe map). Naast overheids- en juridische diensten, zoals 'Department of Social Welfare and Development' en de politie die u zelf al aanhaalde, bestaan er ook enkele niet-overheidsdiensten in de Filipijnen die hulp bieden aan slachtoffers van misbruik. In bijgevoegde documenten kunnen enkele voorbeelden teruggevonden worden: Women's crisis centre; Bathaluman Crisis centre Foundation; SAVE Our Women... Er bevindt zich in Negros Occidental daarnaast ook een crisiscentrum voor vrouwen en kinderen. Er kan gesteld worden dat er meerdere organisaties aanwezig zijn in de Filipijnen ter ondersteuning van slachtoffers. Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de bescherming van uw autoriteiten of de hulp van daartoe opgerichte (niet-gouvernementele organisaties in te roepen en zich hierover zo goed als niet heeft geïnformeerd in de twee jaar dat u nog hebt verbleven in de Filipijnen, relativeert uw nood aan internationale bescherming opnieuw danig. Gezien u uw beweerde problemen nooit bij de Filipijnse autoriteiten hebt aangekaart, laat staan hiervoor een officiële klacht hebt ingediend, is uw argumentatie dat u niet op bescherming van de Filipijnse overheid kunt rekenen niets meer dan een blote bewering die niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaring berust, laat staan op meerdere daadwerkelijke en concrete ernstige pogingen om voor uw verklaarde problemen hulp en/of bescherming van de Filipijnse autoriteiten te (trachten te) bekomen. U maakt dan ook geenszins op concrete en overtuigende wijze aannemelijk dat u alle redelijkerwijze en realistische van u te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in uw land van herkomst de Filipijnen hebt benut, laat staan uitgeput, en dat uw nationale autoriteiten u geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden."* De Raad ziet in verzoeksters betoog geen gegronde redenen om te rechtvaardigen waarom zij niet de bescherming van de Filipijnse overheid heeft ingeroepen. Alles samen genomen toont verzoekster niet concreet aan dat in haar geval de Filipijnse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep heeft kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe zal hebben. Uit de vaststelling dat verzoekster nooit ernstige pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, mag dan ook met rede worden besloten dat dit de ernst en geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees verder ondergraaft.

Het louter aanhalen in het verzoekschrift dat zij tot de sociale groep van vrouwen behoort die kwetsbaar zou zijn, volstaat zoals reeds *supra* uiteengezet niet om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien werd reeds gewezen op verzoeksters zelfstandigheid en zelfredzaamheid en dient nog te worden toegevoegd dat zij in de Filipijnen een uitgebreid familiaal netwerk heeft (CGVS verhoor, p. 4-5). Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aan.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich evenmin dienstig beroepen op het voordeel van de twijfel.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont immers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Door louter te verwijzen naar haar psychologische toestand, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, doet zij aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Er zijn geen enkele elementen voorhanden om aan te nemen dat er in de Filipijnen sprake is van een gewapend conflict, waardoor verzoekster zich evenmin kan beroepen op voormeld artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet en kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

4.7. Waar verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM, dient opgemerkt dat de bevoegdheid van zowel de commissaris-generaal als de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

6. De kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO